

[Bertel Haarder]

man måske kan skabe mere beskæftigelse på anden måde end ved øget produktion, men man kan ikke stoppe hullet i statskassen, uden at man vælger at øge produktionen og derigennem omsætningen og skatteindtægterne. Det er den eneste vej, og finansministeren klamrer sig jo også i alle redegørelserne til folketinget til, at vi skal producere os ud af vanskelighederne, og når vi gør det, kommer vi ud af underskuddet. Ja men når regeringen nu ikke kunne komme igennem med det, den ville i weekenden, og som havde til hensigt at øge produktionen, hvad vil den så? Underskuddet stiger jo.

Det, regeringen ville, kunne den ikke få lov til, og det, den kunne gøre, vil den ikke.

Hvad kunne den gøre? Ja, den kunne f.eks. gribe ind over for omkostningsspiralen uden devaluering. Det ville være jobsikring og reallønssikring på én gang. Regeringen ved det godt, men den kan ikke, for dyrtidsindgreb kræver nu engang teater. Det skal se ud, som om der kommer en nødvendighed til os udefra, først da kan den gode vilje sejre over de slemme vaner.

I virkeligheden er denne holdning til indgrebene fuldstændig irrationel, for indgreb bliver jo ikke mere behagelige af, at man begynder med at forringe reallønnen gennem en devaluering. Men sådan er det måske med det dårlige, man ikke vil, men gør alligevel.

Det er faktisk ligesom med ungdomsarbejdsløsheden, som regeringen jo klamrer sig til med besværgelser om, at problemet kun kan løses på lige bestemt den facon, regeringen har foreslået, dvs. med maksimale omkostninger uden indgreb over for de mekanismer og cirkulærer, der har medvirket til at gøre ungdomsarbejdsløsheden tre gange så stor som i vores nabolande.

Vi andre har ønsket en ændret politik for erhvervsuddannelserne – med fri bane for mesterlæren, mindre bureaukrati, mere praktiske løsninger, tilskud til førstegangspladser, genindførelse af forpraktik, en indsats mod dobbeltuddannelser, ændring af aflønning på beskæftigelsesprojekter og tilskud til småbørnsfamilier, hvis de tager unge i huset, osv. osv. Vi mener, at en sådan politik ganske gratis kan skaffe 10.000 flere pladser pr. år gang.

Men hvad gør undervisningsministeren? Hun spilder tiden med at oprette sundhedsfaglig EFG, tværfaglig EFG, EFG på jord-

brugsområdet samt overgang til EFG på en lang række andre områder – med stensikre udgifter på mange hundrede millioner kroner til følge, uden at der kommer én eneste ekstra plads ud af det, hvortil kommer, at et folketingsflertal gentagne gange, senest i går, har vist sin modvilje mod den udvikling.

Viljen er måske god nok som hos Paulus, men det, regeringen vil, det kan den ikke, det nytter ikke, og det, den kunne få gennemført, vil den ikke. Det er synd.

Sundhedssektoren er måske symbolsk. Her skal der, som jeg vist nævnte allerede i går, på rigshospitalet oprettes 93 nye lægestillinger for at opfylde arbejdsministerens elendige cirkulære om hviletidsbestemmelser, som er helt overflødige, men som regeringen altså har spildt tid på. De 56 af stillingerne skal behandles i morgen i finansudvalget. Hvad får patienterne ud af det? Intet. Og der er 45.000 ventepatienter og 10.000 ledige senge i Danmark. Mon ikke man kunne have brugt det ekstra personale til at mindske ventelisterne i stedet? Men sådan går det, når hensynet til producenterne og paragrafferne går forud for hensynet til forbrugerne. Den dårlige samvittighed lyser ud af den omstændighed, at indenrigsministeren nedsatte et ventelisteudvalg 4 dage efter, at vi begyndte at rode op i sagen med nogle spørgsmål.

Socialindkomsten er også symbolsk for tilstanden. Apparatet er vokset regeringen så meget over hovedet, at man nu må beskære ydelser, som har været hævdvundne i årtier. Altså: dengang den offentlige sektor var lille bitte, havde man råd til at give folk disse ydelser, nu har vi pludselig ikke. Hvorfor ikke? Fordi jo flere hjælpere, der ansættes, jo mindre hjælp kan der udbetales, og jo mere man tager fra folk, jo flere hjælpere får de brug for. Det var for øvrigt også det, den tidligere socialminister på et tidspunkt holdt tale om, men som hun jo ikke fik tak for af sine partifæller.

Familiepolitikken er symbolsk. Hvis man kunne klare sig med den bemanning i daginstitutionerne, som Eva Gredal fastsatte – og som man klarer sig med i venstrekommuner – hvis man satsede mere på deltidsarbejde, fjernede hindringer for deltidsarbejde i overenskomsterne og satsede mere på halvdagsinstitutioner, kunne vi få råd til bedre småbørnstilskud; så kunne flere få råd til at gå på deltid efter frit valg, sådan som venstre